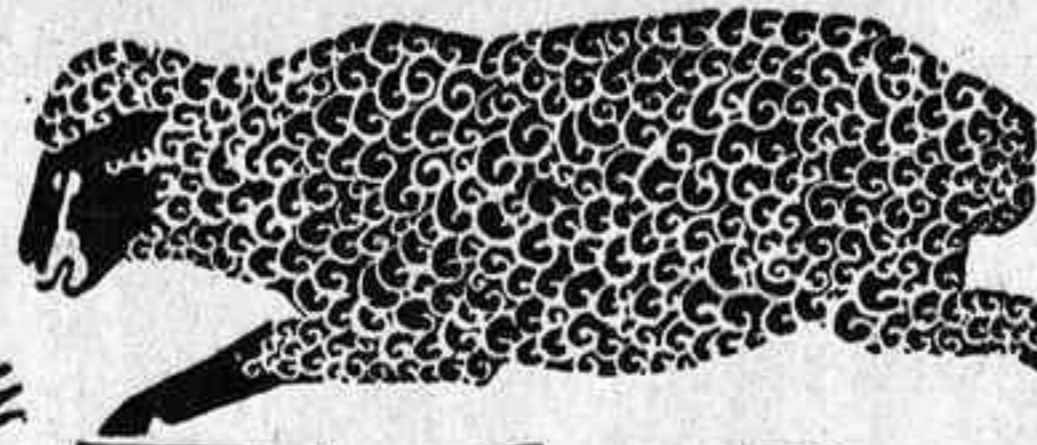

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ara que ja tenim
Parlament el
mèrit serà saber
callar

Any II - Núm. 77

Barcelona, 6 desembre de 1932

Preu: 20 cèntims

La solemne inauguració del Parlament Català

Davant la sorpresa general, el P. C. R. s'imposa i el senyor Pere Lloret es fa amo de la situació

La precipitació amb què va haver d'ésser cercat un local per establir el primer Parlament de Catalunya, donada la manera inesperada com va ésser aprovat l'Estatut i fetes les eleccions, féu que el nou nat Parlament hagués d'acollir-se la primer edifici que va trobar deslogat, i aquest fou el Palau de la Ciutadella. Aviat, però, es va veure que el local seria insuficient i hagué d'ésser encarregat als parlamentaris d'Unió Catalana un càlcul de probabilitats que determinés el promig de diputats que assistirien a les sessions. Trobada la martingala que havia de regular el nombre d'assistents durant els cinc dies de la setmana anglesa, resultà que encara calia calcular els que estarien constantment als lavabos i els que sortirien al balcó o als passadissos, cosa que, no essent encara prou, caldria regular pel reglament. Calculat tot, n'hi haurà divuit que hauran de simular cada dia necessitats urgents i quinze als quals el presupost del Parlament haurà de pagar cigarretes al gust, perquè surtin a fumar-les per obligació.

Degut a això, ha calgut restringir d'una manera extremada l'entrada de les persones alienes al Parlament. De primer, els candidats derrotats a les eleccions no hi tindran entrada; les invitacions a la premsa quedaran reduïdes a un passi per cada dos diaris que valdrà els dies parells pels diaris independents, els dies senars, que són més, pels governamentals, i d'altres pels d'oposició. Per a evitar confusions cada dia es donarà pel senyor Dencàs el *santo y seña*, que serà rigorosament observat.

Gràcies a aquestes mesures rigoroses, es creu que els assistents podran respirar, si no és a un ritme massa accelerat, i el president tindrà deu centímetres de lloc per agitar la campaneta. Això farà que les sessions transcorrin en una gran calma, com era d'esperar de l'acreditat seny català.

ELS LIDERS PARLEN

L'expectació que apuntarem en les darreres ratlles, escrites quan només era imminent l'obertura de les Corts Catalanes, s'acaba de confirmar plenament avui amb el magnífic espectacle que ha estat la inauguració de les tasques parlamentàries.

Ja de molt abans de l'hora assenyala, els periodistes que havien aconseguit una entrada de passeig feien babarotes als que només l'havien poguda obtenir per a visitar les feres a domicili i estaven a l'entrada del Parlament esperant l'arribada de la comitiva.

El públic que no tenia entrada de cap mena, marcava, amb la seva abnegació acostumada, el pas per on havien de passar els diputats.

Aquests arribaren a l'hora puntual, amb el protocol de costum; baixaven dels cotxes, ensenyaven l'acta al porter, recollien les ovacions, passaven, i es dirigien a les saletes on s'havien de reunir els diversos sectors de la Cambra.

Confosos entre els periodistes, no podiem sortir de la nostra confusió. ¿Qui seria el President de la Cambra? ¿Qui seria el President de la Generalitat? Cruel enigma, donada la constitució complicadíssima dels grups.

Amb cautela, amb totes les precaucions, anàvem d'una porta a l'altra per veure si pels crits que haurien de fer els reunits en treuríem l'aigua clara, però tot ha estat inútil.

Quan faltava poc per començar la sessió s'ha obert la porta del saló on s'havien reunint els diputats de l'Esquerra, i han sortit precipitadament amb els tamborrets plegables sota el braç cap a ocupar els llocs al saló de sessions on ja hi havia el personal, assegut en cadires que s'havien por-

tat de casa. Ens hem acostat al senyor Companys:

—I bé, senyor Companys, ja sabem que l'hem de felicitar, ja sabem que tot va bé.

—Sí, tot va bé; tot va bé; no-més heu de veure com plora don Francesc.

—Sereu president?

—Psè, què hi farem.

—I ministre?

—Psè, què hi farem!

—Ministre de Catalunya?

—Ah, no! Jo sóc republicà!

I ha entrat al Saló de sessions.

En aquell moment s'ha obert el saló de la Lliga i han sortit els setze diputats en fila índia, amb el senyor Tallada repetit; al davant hi anava el senyor Duran i Ventosa, que portava de la mà el senyor Abadal, que anava dient:

—Pa, pa, ta, ta, te-ta, te-ta.

No hem volgut destorbar les importants deliberacions i ens hem dirigit cap a la porta de la minoria del Partit Catalanista Republicà.

La porta era hermèticament closa i no se sentia més que un xiuxiueig continuat; de tant en tant, un cop de puny a alguna taula, indica que la discussió, per bé que confidencial, no deixava d'ésser àrdua.

Ja anava a començar la sessió i pels passadissos es notava el moviment que és de suposar; ja estàvem decidits a abandonar l'empresa, quan s'ha obert la porta de la sala de la fracció catalanista republicana, i ha sortit el senyor Pere Lloret, sencer. Ens hi hem dirigit i

—Què, senyor Lloret, ¿no ens pot dir res?

—Tot va bé, tot va bé.

—¿Quina serà l'actitud de la seva minoria?

—Hi haurà sorpreses, hi haurà sorpreses...

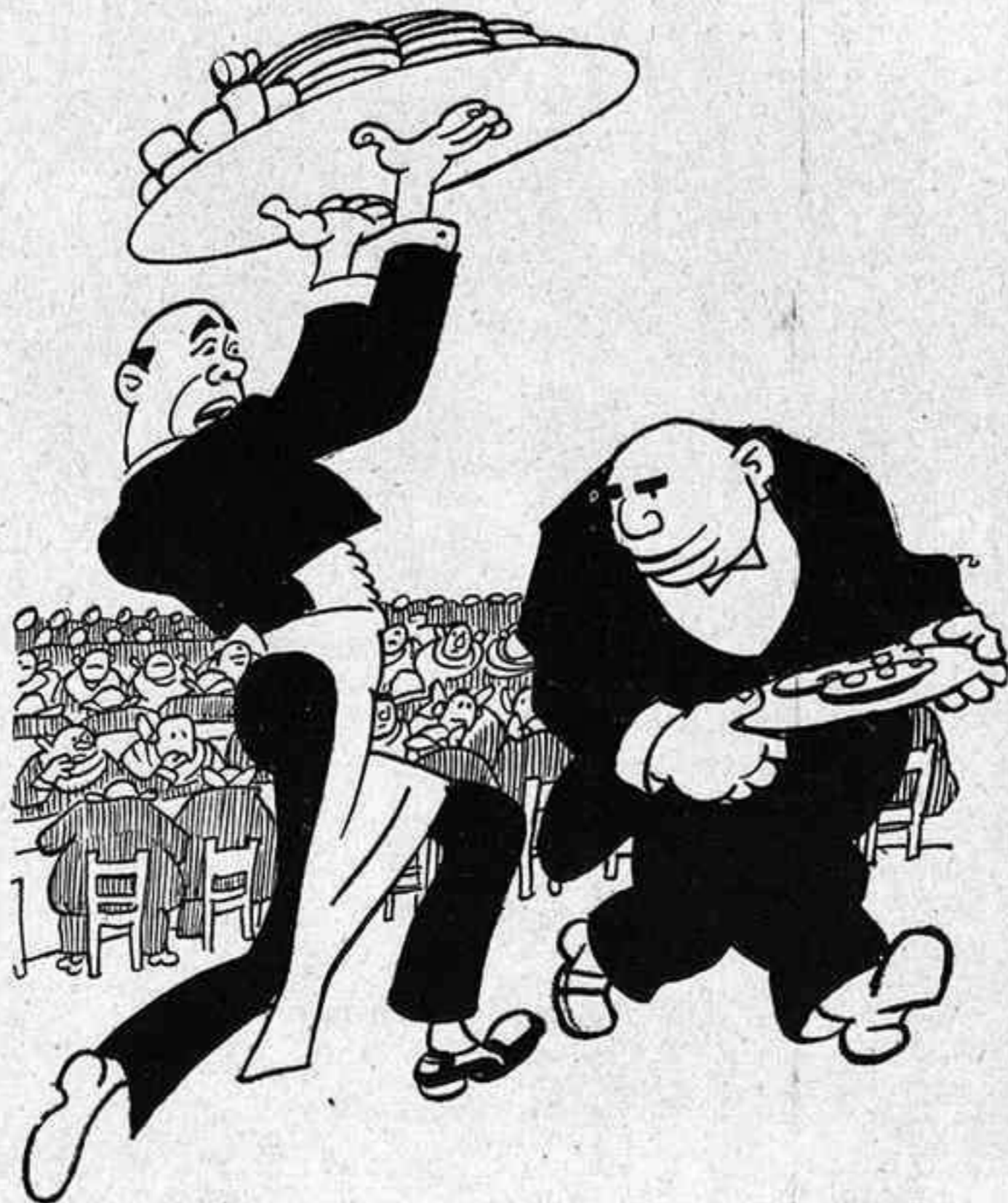
—Sorpreses? Digui, digui, per favor.

—Permeti'm que em tanqui en la més absoluta reserva.

I s'hi tancà de cop.

LA SESSIÓ D'OBERTURA

Entràrem al Saló de sessions. El seu aspecte era magnífic; les

L'APAT DELS 6.000

— Què? Sembla que hi ha gana...
— Bufa! Si un dia arribaven a guanyar les majories...

Els èxits d'«El Be Negre»

El Sr. J. A. (ha!) Trabal, Governador de Girona

La tres vegades immortal ciutat que va aguantar, com sap tothom — fins alguns diputats de l'Esquerra — el setge de les tropes de Napoleó, no ha pogut resistir la terrible pressió d'EL BE NEGRE en pro de l'alegria de la República, i pel bé de nosaltres i de la pa-

tria, el senyor Trabal farà de governador.

Amb tal motiu, i a mida de prevenció, ha començat un extraordinari corrent emigratori de les comarques de la Selva, el Gironès, Alt Empordà, Baix Empordà i la Garrotxa vers altres latituds més hospitalàries, governivment parlant.

tribunes públiques eren plenes dels tres invitats; la de la premsa, ocupada pels cinc periodistes de torn. A l'hemicicle, tres rostres de diputats amb encenalls entremig. Silenci solemne. El secretari va a procedir al nomenament de la Mesa d'edat, i demana les partides de naixement. Tots els diputats les presenten, excepte els senyors Macià i Abadal, que no les havien pogut treure de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Aleshores el secretari ha cridat els pèrits i només s'ha presentat el senyor Rossell i Vilar, el qual ha examinat la dentadura dels pretendents i ha donat la presidència d'edat al senyor Macià. La minoria de la Lliga ha protestat aleshores allegant que el fall era partidista. El senyor Lluhi ha cridat burros als de la minoria i s'ha armat el primer escàndol, que el senyor Macià ha calmat a cops de campaneta, tot declarant que s'anava a procedir a la votació de la presidència efectiva. En sentir això, els ànims s'han calmat tot d'una i ha començat la votació amb tota serietat.

Acabada aquesta, han vingut les sorpreses. Amb emoció, el senyor Macià ha començat de llegir les paperetes i amb estupor s'han començat de veure sortir de les urnes els noms dels senyors Pere Rahola i Pere Lloret. El senyor Pere Rahola ha tingut 80 vots i el senyor Pere Lloret, 78. Però, com que el senyor Pere Rahola no és diputat, ha estat proclamat el senyor Pere Lloret enmig de les protestes de la Lliga. Ha estat el segon escàndol.

El senyor Pere Lloret ha passat a ocupar la Presidència, ha regalat una campaneta al senyor Companys i una altra al senyor Casanoves, perquè no es barallin, i ha dit que s'anava a votar el President de la Generalitat. Moment solemne! Els diputats, cerimoniosos, han baixat a dipositar la papereta. Acabada la votació, el senyor Pere Lloret ha agitat l'urna amb una mà i la campaneta amb l'altra, i tot seguit ha anat traient paperetes. La

votació ha estat igualment sorprenent: 80 vots pel senyor Pere Rahola i 78 pel senyor Pere Lloret (tercer escàndol).

El senyor Pere Lloret ha hagut de posar ordre i ha dit:

—Senyors diputats; com que el senyor Pere Rahola no és diputat, queda elegit president de la Generalitat el senyor Pere Lloret (quart escàndol, campanetes). El resultat de la votació—ha seguit dient—demostra les equivocacions que en la seva actuació han patit tant la Lliga com l'Esquerra. Això no estranyarà a ningú, perquè tothom veia com el descredat anava ensorrant aquests dos partits que no tenien altra garantia que el nombre dels seus votants. Nosaltres, però, i en dir nosaltres dic jo, no venim ací en so de guerra; venim a oferir als nostres adversaris de la dreta una mà dreta amiga, i als nostres adversaris de l'esquerra una mà esquerra cordial per ballar la patriòtica sardana, el ball més nostrat de totes les danses que es fan i es desfan, per fer de bell nou la Catalunya dels nostres amors (ovació). Té la paraula el senyor Fontbernat.

El senyor Fontbernat ha baixat aleshores a l'hemicicle, ha fet, amb els braços estesos senyal de silenci i en veu baixa, dirigint-se als diversos sectors de la Cambra, els ha anat dient amb veus diferents:

—La... la... la...

I, tot seguit, aixecant els braços, ha donat la sortida. El Parlament en pes ha començat:

—Mm... mmmmm ja va!

—M... mmmmm... ja va!

I el robust cant d'«Els Pescadors» d'Anselm Clavé ha fet resonar les nobles parets del Palau.

I s'ha aixecat la sessió. En sortir, tothom plorava, excepte el senyor Macià.

Què fan els pronois?

A la Lliga hi ha raons

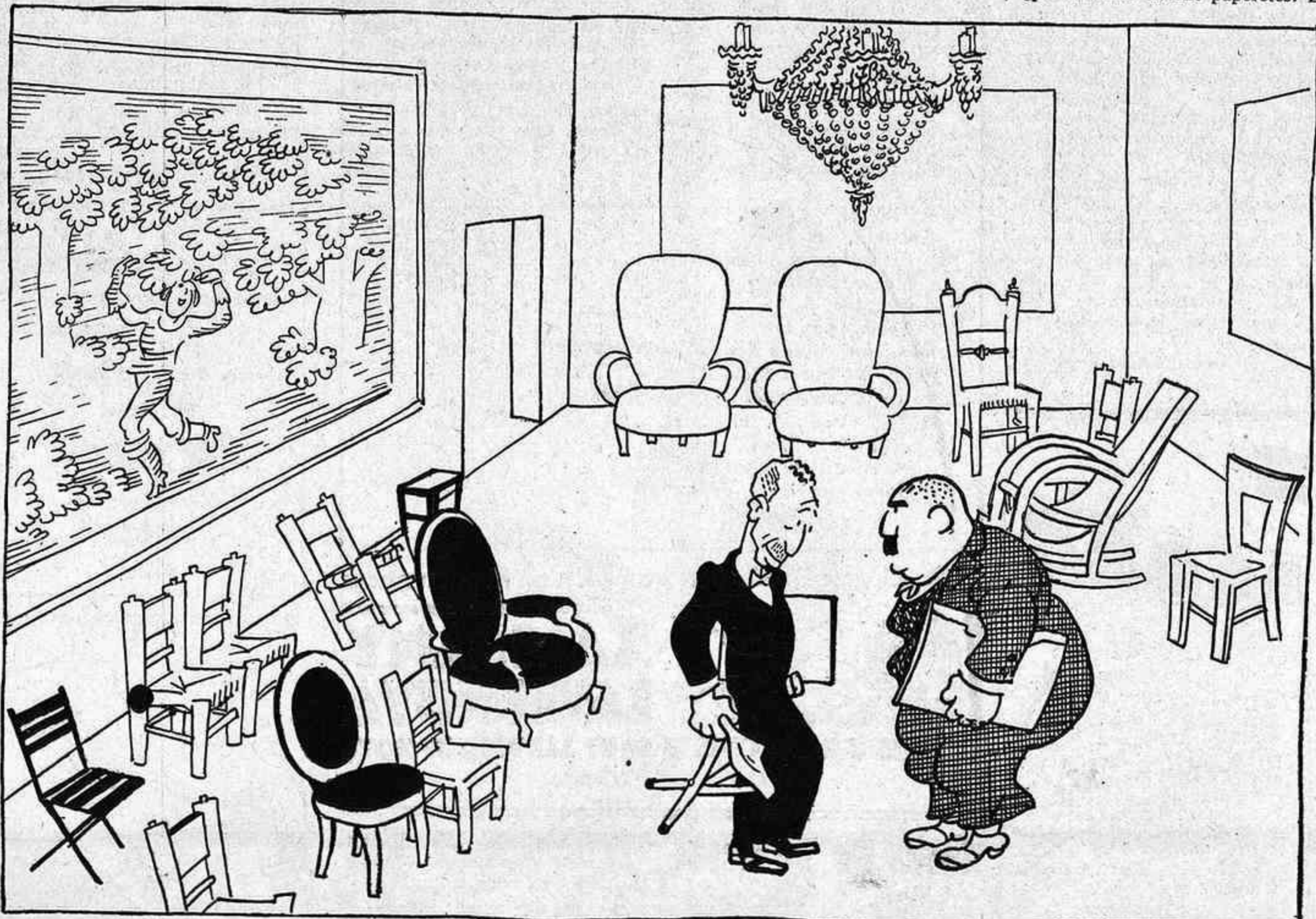
Es veu que això de guanyar fa barallar la gent. A l'Esquerra els ha passat i a la Lliga els està passant. Ara resulta que els setze diputats de la Lliga han sortit gràcies als joves de la Lliga; que els diputats joves de la Lliga són els que han tingut més vots de la Lliga, i per tant, són ells els que han de governar la Lliga.

Els vells — i n'hi ha — no s'hi avenen, perquè diuen que ells són els vells, i posen per exemple l'èxit que han tingut sempre «Els Vells». Però com que varen cometre la imprudència de deixar-los ficar a Unió Catalana perquè juguessin a estadístiques i estudis, ara els joves diuen que són els savis, que són els bons i els forts i els dinàmics, i volen governar. Diuen que ja s'han acabat els misteris, que s'ha de governar democràticament, i «La Veü» s'ha de fer d'altra manera, i ja tenim els Vidals i Guardioles i els Tallades i els Tries de Bes, i els Estelrichs i els Valls i Taberners i els Narcisos de Carres que diuen que no volen més Abadals, ni Puigs i Cadafalchs, ni Durans i Ventoses, ni Ventoses i Calvellis, ni altres senyors per l'estil.

Es veu que la Lliga té mala sort amb els joves. A l'Esquerra els joves fan escamots; els radicals, quan n'hi havia, feien el bàrbar i s'entretenien. A la Lliga, tan bon punt hi ha quatre joves, ja preparen una escissió.

A la pàgina 6:

Informació de l'apat de la Lliga.

— Què, ja ve preparat?
— Sí, porto un frespeus.

(Amb motiu de la voga dels ebenistes no podrà inaugurar-se el Parlament Català amb els nous escons per als diputats)

Correspondència

Be-caina. — Excellent la informació ultramarina.
Rosa. — Pobreta! ¿i no t'ho han tomat?
J. S. B. — Home, home!
Gai. — Com li semblis, però ella diu tot el contrari.
Ull! — Quina ovella, fill meu, quina ovella!
Hermes. — Al core? I ara, per qui ens heu pres?
Be de Madrid. — Records a en Paquito, si el veieu.
Laura. — No podem de cap manera.
J. X. — ¿Quantas vegades us ho tenim de repetir?
Rabat. — A l'hora que vulgueu.
Calixtus. — No ho sabem.

Don Pere Coromines, durant les properes festes de Nadal i degut als seus maquiavèlics bogotis, farà el dimoni del «Pastoret» de Romea.

En Grisó ha estat objecte d'un homenatge clandestí al Real Cerculo Republicano.

Don Francesc Cambó sembla que tornarà a no incorporar-se a la vida política.

En Lluís Capdevila i Monocle ha ingressat de col·laborador a «La Veu de Catalunya».

Els guàrdies d'assalt han estrenat una nova sardana amb música del mestre Millet.

En Pellicena porta calçotets de seda.

En Gandhi va anar descalç fins el dia que va assabentar-se de l'existència dels mitjons «Moltfort».

Al «Matí» fins sortegen pessetes entre els no-compradors.

En Paquito Madrid ha acceptat l'important i compromès càrrec de corrector de proves de «La Humanitat».

La senyora Aurora Bertrana prepara una importantíssima exposició de mosquits polinèsics.

Don Lacandro Lerroix ha rebut temptadores proposicions per anar a fer de «poder» a Villa Cisneros.

Ja en podeu menjar de PANELLETS I TORRONS! SI teniu a mà el SUCRE DE MADUIXES Bvitarau enfarfeces

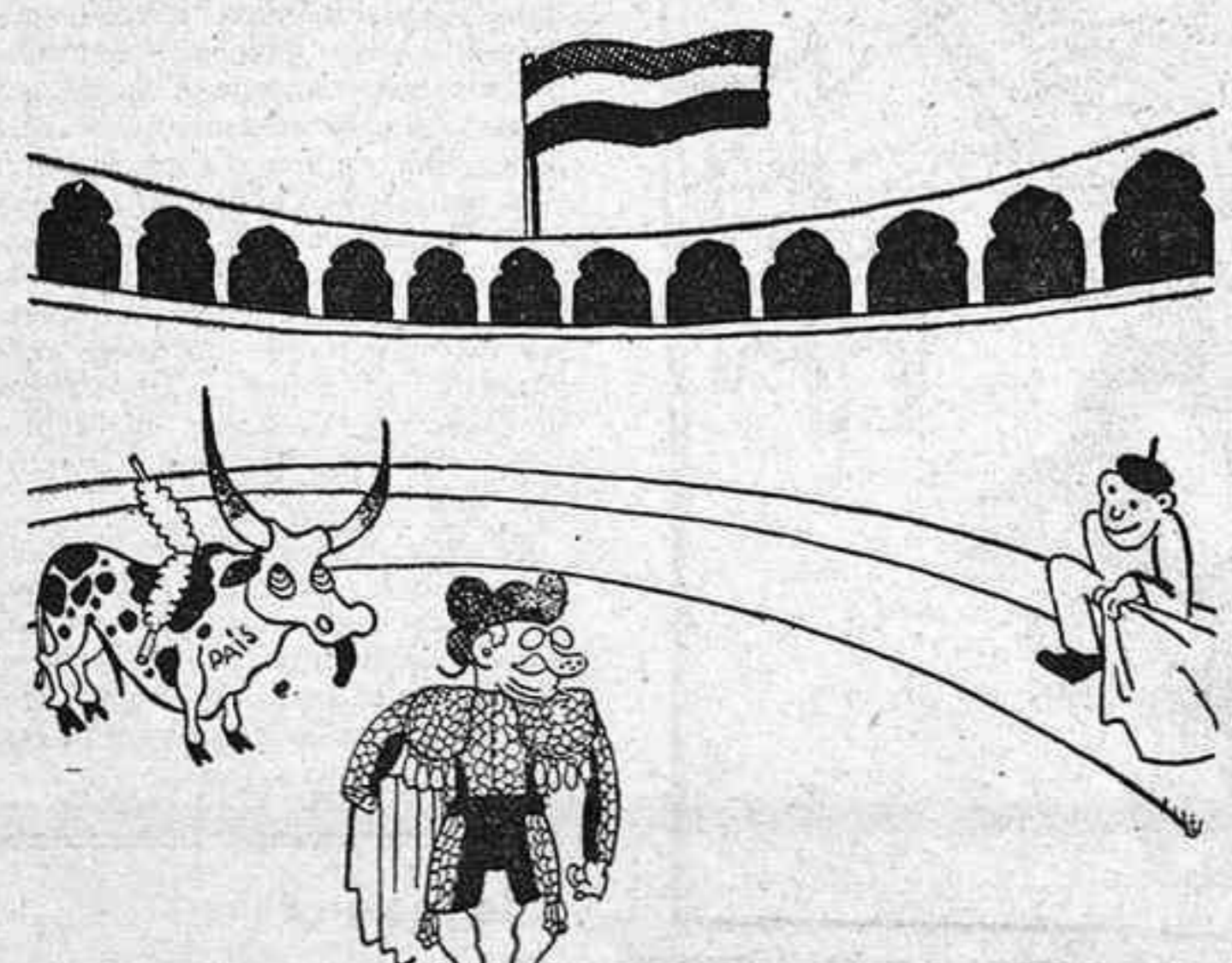
Victimes dels nervis

Moltes persones no encerten a dominar-se i són víctimes de llurs nervis.

La sang viciada i el cos afeblit per manca de descans i excés de treball, són causa de la irritabilitat nerviosa que tantes malalties produeix.

Totes les persones tedioses i abatudes poden recobrar llur vigor prenent l'energic reconstituent FOSFO-GLICO-KOLA DOMENECH.

Aquest producte, que recomanen els metges per la seva fórmula científica, dona a l'organisme els elements necessaris per produir una ràpida tonificació.
 Venda: Lab. Domènech, Ronda S. Pau, 71, i farmàcies.

— Em sembla don Lacandru que si voleu torejar aquesta bestiola haureu d'encarregar el vestit de dol a casa L'ARBOL, Hospital, 91.

amb el cor a la mà.

Poema sobrerrealista d'un dinar sobrerrealista

Tramvia 61 buit. Ninc! Ninc!
 Carrer de Lleida corrua de cotxes
 De totes menes cotxes.
 Particulars,
 Packars i Citroens, Peugeot
 I Codillacs
 I taxis grocs i negres i vachieritzats.
 Palau n.º 1 ple. Oh! Oh!
 Enrajolat de taules complicat laberint
 XII, XIV, 6, 8, A, B, C, D,
 Taules i taules, no hi ha en Tauler,
 Que és de l'Esquerra.
 Si ho sapigués que n'hi ha de taules
 I n'hi ha...
 Ah!
 Presidència. Un, dos, tres, vint,
 Vint i en Cambó i en Ventosa
 I Calvell,
 I Duran
 I Ventosa
 Naturalment.
 Don Ramon amb les barbes d'Abadal també hi és.
 Naturalment, naturalment.
 I els Tries de Bes.
 El poble lligari, gregari, seu,
 Veu,
 Beu,
 Del que hi ha.
 Pollastre rostit embolicat en paper
 Higiénic paper i pollastre
 Tanmateix,
 I truita de pedra lligada amb ciment.
 Tres, quatre,
 Tres? Quatre?
 Cinc!
 Talls.
 De què?
 De quasi res. Fiambres glaçats en la mort.
 Una taça de brou?
 De què?
 De res sense quasi, de res. De Foix,
 J.-V.
 Xampany? Vinga, si ho és.
 Però no ho és, tant se val. La Lliga ha guanyat
 Moralment.
 Cafè, copa i puro si en vols.
 Aquest darrer
 L'has de comprar com un vot.
 O mil. N'hi jaig un paquet?
 S'aixeca en Cambó.
 Mireu-lo allí dret.
 Ovació.
 Es consonant, però és ventat tanmateix.
 Oh!
 Banderes, fum, crits. Calleu!
 Parla ell!
 Parla ell?
 No, és l'altaveu,
 Deu altaveus, deu Cambós.
 Què diuen? No ho pregunteu. Aplaudiu.
 Clac! clac! clac!
 Ja va!
 Era el vigilant del barri.
 Felices Pascuas de Navidad.
 Ara en Ventosa ens parlarà!
 Discurs, paraules, fum.
 És clar.
 Ell té raó.
 Aplaudiu! És bo!
 —El xampany és millor.
 —No és xampany.
 —Per això.
 L'Abadal parla.
 De debò parla l'Abadal, don Ramon?
 Parla. De què és tant de fum?
 És de les cigarretes, tapen la llum.
 Ovació. Visques, banderes.
 Cançó. Heu dinat?
 —He sentit en Cambó.
 —Doncs, jo no.

EL SIMBOLIC VALLES

Durant la campanya electoral, els propagandistes de la Lliga ho aprofitaven tot, fins les desgràcies personals dels propis oradors. Així fou com a Sant Joan les Fonts havent de parlar el senyor Vallès i Pujals, co-autor de l'«Elogi de Catalunya», que té la desgràcia de tenir un sol cabell que, procedent de la part posterior de la seva persona, li puja cap amunt, li arriba al cap i es caragola graciosament en forma de xavo o de corda de rellotge al bell mig del front, el president de l'acte va voler fer-ne l'elogi com es pensava que l'orador havia fet el de Catalunya i, senyalant-lo amb gest dramàtic, exclamà:

—Mireu-vos-el! Mireu-vos-el, aquest home, aquest Vallès i Pujals que fa trenta anys que porta l'estrella del catalanisme al mig del front!
 Els promois de la Lliga que se l'escoltaven, no varen poder reprimir llur entusiasme.

L'APAT DE LA LLIGA — Què t'ha semblat el diner? — L'he trobat fred.

EN BELLMUNT, DIPUTAT

Encara no ho és, però ho serà aviat. Tan aviat com deixin votar les dones.

En Domènec de Bellmunt, inventor, inspirador, organitzador, patrocinador i mantenedor de la festa de les modistes, aquest any ha tornat a posar fil a l'agulla i pel que es veu defensa la seva organització amb més entusiasme i més fermesa que mai. De manera que no en tinguin cap mica de dubte: a les primeres eleccions que votin les senyores, en Domènec de Bellmunt serà diputat.

Quina enveja que li fàndrà en Xavier Regàs!

GENT D'ARA

Dos catalans d'Amèrica recent arribats a Barcelona es troben a la Rambla. De sobte, entre els passants, veuen una cara coneguda.

—Mira: el recordos?

—Ja ho crec! És aquell que és féu soci del «Club Español» de Santiago de Cuba, perquè no volia saber res amb els catalanistes.

—I què diables deu fer ara?

—Ara... és governador de Lleida.

Es tractava del tenor republicà senyor Ventós.

A una taula ben proveïda no hi pot faltar

XAMPANY LAVERNOYA

CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

PLAÇA DE LA REPUBLICA, 7

Notes de Societat

Divendres, al Teatre Romea, va tenir lloc una funció d'homenatge als diputats del primer Parlament de Catalunya.

Hi va assistir la Banda Municipal i el senyor Macià. Les

ELS GRANS HOMES PER A LES GRANS OCASIONS

El senyor Marianus Aguilar, ferm en les seves arrelades conviccions i convençut com està de què no hi ha res que resulti tant com anar sempre a favor dels que guanyen, ha publicat a «Ahora» de Madrid un article il·lustrat en el qual fa saber que les eleccions al Parlament de Catalunya les han guanyades els infants de les escoles municipals.

Per demostrar-ho, reproduïx unes quantes reflexions de gent que no sabia a qui votar però que va acabar votant l'Esquerra perquè «mis hijos antes no iban a la escuela, ahora van, les llevan en autobús y les dan almuerzo y todo de balde».

Es d'esperar que els de l'Esquerra, agraits, qualsevol dia d'aquests el faran almenys (almenys!) secretari d'en Paco Madrid.

L'APAT DE LA LLIGA — Qui era en definitiu, l'homenatge? — En Regàs, segurament

ESPORT I CIUTADANIA

Dimecres passat, amb motiu del combat de boxa Arilla-Echevarria celebrat a l'Olympia, el boxador Arilla que va cobrar un pilot de pessetes, es va aprofitar de què els reglaments li feien alçaprem per guanyar un combat que hauria perdut. L'esport, doncs, va fer un paper una mica trist.

En canvi els espectadors que no solament no cobraven sinó que havien pagat, es van limitar a xiular i cridar, sense que ni tan sols un miserable rengle de butaques fos llençat a dalt el ring. El pobbbbbbble, doncs, es va portar com un home gran.

Es una punyalada més, de les moltes que d'ençà de la República la ciutadania ha clavat a l'esport.

“Au Pingouin”

Escudillers, 10 :: Telèfon 20013

CADA DIA, MENUS EXQUISITS

MENÚ DE DIMECRES

A 10 PESSETES

Hors d'œuvres “Maison”

- Minestrone
- Lop de mer poché sauce Hollandaise
- Cassoulet Toulousain
- Fromages
- Fruits

Un pesombre esvaït

L'ombra vampiresca de Nosferatu, que tants cors de tendres pel·lícules havia posat en un ai, sembla que ha estat definitivament esvaïda de les nostres nits estrellades. El sinistre espantacells que amb sadisme digne de pitjor causa es dedicava a xucclar la sang dels films tan bon punt s'havien estrenat, es troba ara, dintre aquell fèretre ple de terra, navegant cap a les muntanyes dels Carpats, amb les butxaques plenes d'exemplars d'aquell periòdic inllegit i inescrit, misteriosa creació del dimoni Papadineru.

L'home del qual es parla

documents a la vista. Veient-se perdut, intenta fer valer una semblança de nom, però no li valgué, i aleshores, amb uns esquitxos d'aigua beneïda, el monstre fou reduït a la impotència, i traient fum de sofre i de tabac de contraban.

L'endemà, com si res, però, entrava pel forat de la clau a les cases dels llogaters de films amb el diari del dimoni Papadineru als dits, rient per sota el nas i volant amb les orelles al voltant del despatx.

—Tinc un contracte de publicitat! Tinc un contracte de publicitat! —deia sarcàstic.

Però les cases llogateres digueren una paraula màgica: —Me'n fum! — tot tirant-li al damunt uns darrers i definitius bitllets i al darrera una còssa.

I Nosferatu el Vampir desapareixia en les entranyes de la terra.

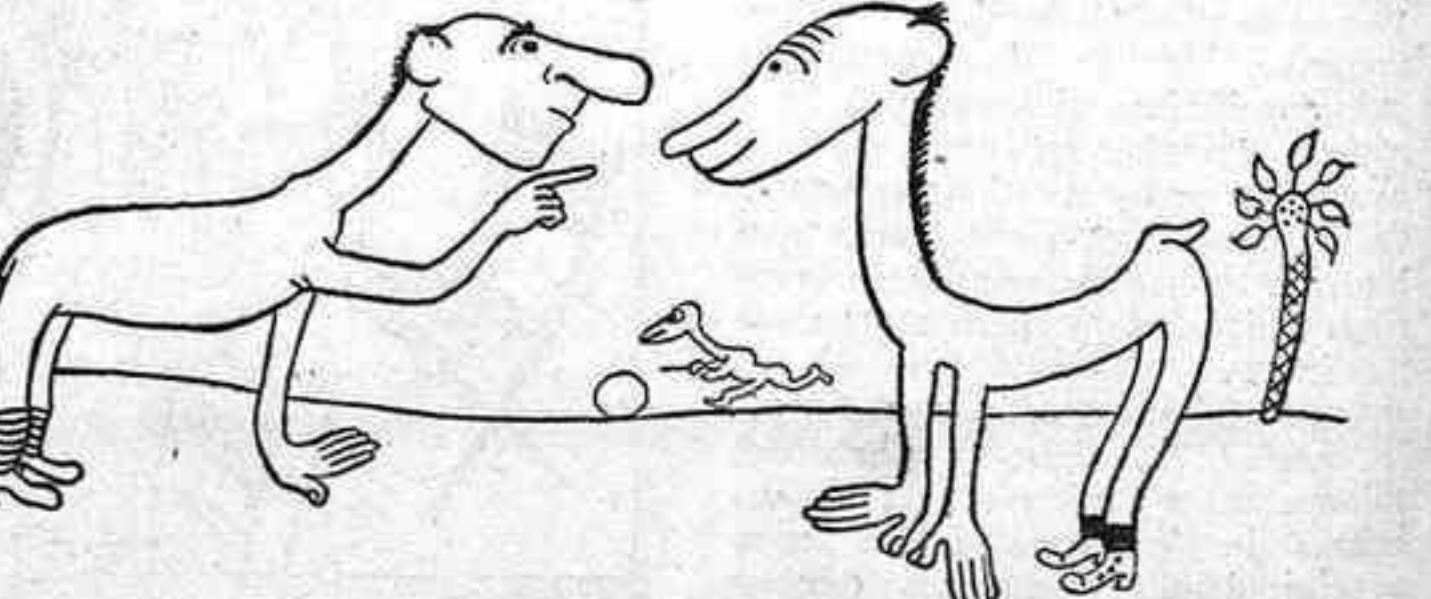
CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESCUES PEIXOS I MARISC

SECRET!

Ningú em faria més de vint anys, oi? Pue donar-ne les gràcies a la **CREMA GENOVÈ** i demés productes seleccionats de bellesa, que prepara la dita casa.

LA REORGANITZACIÓ DEL PARTIT RADICAL — I ara què farem? — Ens vendrem el caudillo a pes de ferro vell,